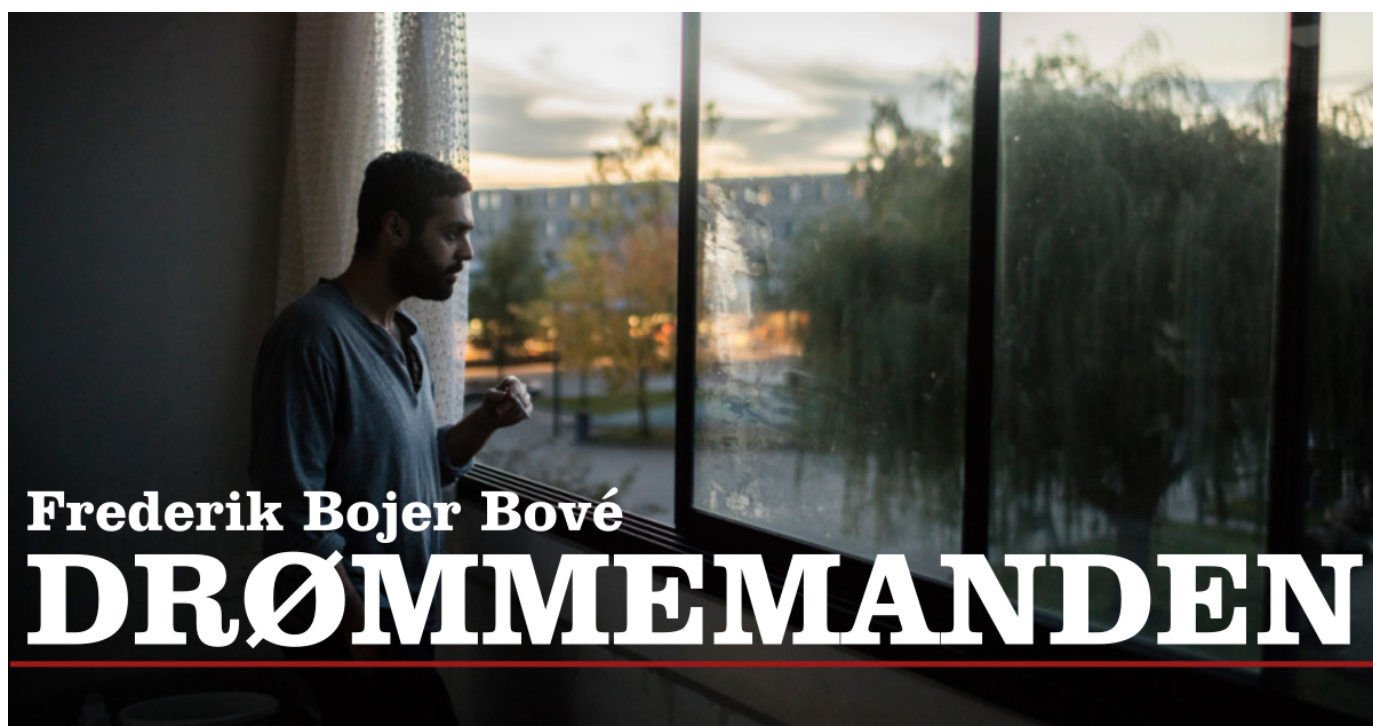

[Søg POV](#)[Om POV](#)[Støt POV](#)

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

[Nyhed - Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

Frederik Bojer Bové ▾

[Støt skribentens arbejde her](#) →26/05-2018 | [f](#) [t](#) [in](#)

Kinok: Forførerer og Forfatteren og Forfatteren – to mandeportrætter

FILM – Snart sagt alle film handler om mænd, så skal vi ikke snart prøve noget andet? Men åh, netop fordi mandefilm har været normalen har der været flere dårlige end gode mandeportrætter. Måske er kuren lidt feministiske metoder?

Ikke for at starte et lidt mærkeligt sted, men er James Bond egentlig god i sengen? Det virker jo som et simpelt spørgsmål, selvfølgelig er James Bond god i sengen, tænk dog bare på alle de Bond-babes. Han er indbegrebet af en på alle måder succesfuld mand, en 'alfa male' som diverse mande-aktivister gerne kalder det.

Men omvendt er han jo sjældent sammen med en kvinde mere end én gang, så måske er han et virkelig skuffende knald? Eksemplet James Bond viser mere, at sex for mænd ikke rigtig er noget, vi er gode til eller ej, det er i stedet et tegn, der viser hvor meget mænd vi er.

Den lidt kringlede indledning kommer af, at Milad Alamis *Charmøren* viser en mandetype, jeg sjældent har set. Det er en film, der går meget op i sex: den åbner med lyden af en kvindes orgasme, og hovedpersonen Esmails kæreste Johanne fortæller tidligt i filmen, at de er gode sammen i sengen. Men hun pointerer, at det er det eneste sted de er gode. Og hun slår op. Esmail er dermed en mandetype, jeg sjældent har set: Han er god i sengen – men kun der.

Helt åbne, ærlige, indfØlte portrætter af mænd, den slags følsomhed gør vi os ikke så meget i

Både *Charmøren* og Laurent Cantets *Workshop* skildrer mænd på nuancerede og facetterede måder. Det lyder helt paradoksalt at sige, men der findes efter min mening faktisk ikke mange nuancerede og facetterede 'mandeportrætter'. Vrøvl, hØrer jeg jer sige, der findes da nærmest ikke andet? Men at der findes utallige film om mænd, betyder ikke at der findes film om mændenes mandethed.

Lige præcis fordi manderollen ses som normalen, er det sjældent at se nuancerede film, der skildrer, hvad det at være mand *egentlig vil sige*. Der er film som *Jeg, Daniel Blake*, hvor personens mandighed egentlig ikke betyder så meget. Eller film som *Bleeder*, hvor manden chokeres så hårdt af faderrollen, at han drives til vold og psykopati. Den slags er der masser af: 'maskulinitet', latent voldelighed, etc, alt det dyrkes gerne. Men helt åbne, ærlige, indfØlte portrætter af mænd, den slags følsomhed gør vi os ikke så meget i.

CHARMØREN - biografpremiere 17. maj

Charmøren (Milad Alami)

Ordet 'charme' stammer fra ord for magi, amulet, besværgelse. Det er et velvalgt ord til en film, der handler om en mand, der desperat forsøger at overbevise sin omverden om, at han er en anden end den, han er, og en film, hvis æstetik er en til tider nærmest magisk billedstrøm, hvor intet er, som det ser ud til.

Esmail er fra Iran og leder desperat efter en dansk kæreste, så han kan blive i Danmark. Hver aften tager han pænt tøj på og går på vinbar, på udkig efter danske kvinder. Om dagen vasker han jakkesættet i en lillebitte lejlighed i Tingbjerg. Tiden er ved at løbe ud, og det bliver ikke nemmere da han møder den iransk-danske Sarah.

Den simple måde at forklare, hvorfor Esmail er så fragmenteret en mand, kommer af, at han på den ene side er drømmemanden: smuk, mystisk, god i sengen – en anden mand kalder ham alt det, kvinder vil have og sig selv for en sovs-og-kartoflermand. Men på den anden side er han indvandrer og rangerer dermed langt nede i dagens danske hierarki.

En film som *Charmøren* viser hvor facetteret og æstetisk intersektionalitet kan være. For de forskellige hierarkier lægges ikke bare sammen: der er gnist, spænding og billedglæde i mødet mellem de forskellige elementer.

Det er med andre ord, hvad man kalder et 'intersektionelt' mandeportræt, en term der blev brugt af den afrikansk-amerikanske kvindelige forsker Kimberlé Crenshaw til at beskrive, hvordan identitetspolitiske hierarkier interagerer.

Et ofte brugt eksempel er et firma der blev anklaget for at diskriminere mod afrikansk-amerikanske kvinder; der var simpelthen ikke ansat en eneste. Men domstolen besluttede, at når der var ansat hvide kvinder, kunne der ikke være tale om kønsdiskrimination, og når der var ansat sorte mænd kunne der ikke være tale om racediskrimination. Og sorte kvinder fortsatte med at blive holdt udenfor.

En ofte brugt indvending mod 'intersektionalitet' er, at det blot bliver en ophobning af enten privilegier eller undertrykkelse, ja den amerikanske kommentator Jonathan Haidt opsummerede det sådan her: *"They must all come together to fight their common enemy, the group that sits at the top of the pyramid of oppression: the straight, white, cis-gendered, able-bodied Christian or Jewish or possibly atheist male."*

Men en film som *Charmøren* viser, hvor facetteret og æstetisk intersektionalitet kan være. For de forskellige hierarkier lægges ikke bare sammen, der er gnist, spænding og billedglæde i mødet mellem de forskellige elementer. Særligt fordi der er en fundamental forskel på dem: Nogle af hierarkierne kan man charmere sig ud af, og nogle kan man ikke.

Accessories, amuletter

Lone Aburas skriver i *Det er et jeg der taler (Regnskabets Time)*, der sidste år vandt Montanas Literaturpris, at huden ikke er 'en accessory, lad os bare sige en hættetrøje, man kan tage af og på.'

Da hun senere i bogen igen nævner en hættetrøje, er den 'våd af regn og en andens blod': den kunne tages af og på i forbindelse med politiske slåskampe.

På samme måde har Esmail to accessories, et jakkesæt og en flyttemandsuniform. Han sørger for at skifte imellem dem, så han sender de rette signaler til de rette mennesker, og det er et skift i filmen, når han må blande de to sæt tøj sammen. Tøjet bliver som en charmørens amulet, som han bruger i sine mærkelige tryllekunstner. Men det virker ikke altid efter hensigten.

Der er så mange lag i den her film. Der er altid det, vi ved om Esmail, og så er den, han udgiver sig for at være. Men så er der det tredje lag, som er den hans omverden reelt tror, han er. Når Esmail f.eks. ikke vil tage kvinder hjem til hans lejlighed, så ved vi, det er fordi, han bor i Tingbjerg, og han prøver at udgive sig for at være en, der bare godt kan lide at være hos andre. Kvinderne tror dog generelt, det er fordi han er gift og vil have en affære.

Når *Charmøren* er bedst er hvert billede tre fantastiske billeder i et – og gerne et dårligt oveni

Der findes et filmudtryk for denne type billeder, hvor vi på én af samme tid ser virkeligheden, og hvad den udgiver sig for: Den franske filosof Gilles Deleuze kaldte det for 'krystalbilleder'. Glansseksemplet er den berømte dansescene fra Luchino Viscontis klassiker *Leoparden*, hvor den gamle adelsmand på en og samme tid er en Leopard, ætling fra områdets fornemmeste slægt, men også en gammel træt mand.

Krystalbilleder er vidunderlige! Ikke fordi de har et sejt navn, og man kan være klog, når man påpeger dem, men når en film gør god brug af krystalbilleder er det simpelthen så *overvældende!*

Når *Charmøren* er bedst, er hvert billede tre fantastiske billeder i et – og gerne et dårligt oveni. Der er en så fantastisk spænding i de mange billeder af Esmail i danske kvinders enorme og mærkværdigt tomme lejligheder, der er mindst lige så eksoticerende som de mange sekvenser fra det iranske eksil-miljø. Filmen veksler også mellem håndholdt, rystet kamera, og utroligt velkomponerede stillestående passager. Nogle gange ganske overraskende: Da Esmail og Sarah på et tidspunkt tager ecstasy, får vi ikke en party-passage men i stedet en anspændt stille sekvens, hvor alting glitrer og gløder, og vi venter på, at stoffet skal virke. Det glitrer og svæver som de bedste ecstasy-sange med The Streets.

Det er også en kompleks film, som jeg ikke er sikker på, jeg selv helt forstår. Den tager det for givet, at publikum både forstår tegnene i det danske miljø såvel som i det iranske. Der er en hel masse i filmen, som jeg tror henregner til iranske klassehierarkier, og jeg tror bare, jeg accepterer det sikkert er sådan.

Det miljø, Esmail lukkes ind i, er som taget fra 1970'erne, før shahens fald, og hans reaktioner der er svært aflæselige. Der er så mange lag i denne komplekse,

intersektionelle skildring, det er en film der skriger på et genkig.

Men kort fortalt er det endnu en fantastisk dansk debutfilm.

Workshop (Laurent Cantet)

Laurent Cantet bruger en anden mandetype til sin film *Workshop*: Unge Antoine har i modsætning til Esmail ikke ret mange mål og lige knap noget ønske om at charmere sin omverden. Som så mange andre teenagere gør han sig til, træner, tager selfies, performer en identitet han stadig ikke er helt tryk ved. Men om der gemmer sig en *sandhed* inde bag det alt sammen, det er svært at sige.

Titlens workshop er en skrive-workshop i en lille by i det sydfranske. Krimiforfatteren Olivia er hyret til at få en gruppe unge arbejdsløse til at samarbejde om at lave en roman, som de helt selv stykker sammen. Skal det være en krimi? Skal den foregå i deres egne omgivelser, i skyggen af den store containerhavn der blev lukket for årtier siden? Skal den være politisk, omhandle arbejder-politikkerne fra dengang, og hvordan de hjemsøger nutiden? Eller måske noget med terroristiske arabere? Det sidste er flere af gruppens muslimske medlemmer meget irriterede over, at Antoine bliver ved med at insistere på.

Workshop - Dansk trailer!

Hvem er Antoine? Det begynder Olivia at spekulere på. Og filmen begynder at svinge mellem at være en art *Good Will Hunting* om den unge mand med det store talent, eller en *Elephant* om mørke hensigter. *Workshop* vil ikke rigtig være nogen af delene. Den vil være en arbejdsfilm, om process, diskussioner, og hvad det gør ved mennesker.

Laurent Cantet har lavet aspekter af denne film før. I *Dobbeltliv* skildrede han en mand, der mistede sit job, og hvordan hans identitet nærmest forsvandt med jobbet. I *Workshop* er det et helt område, som har mistet sin identitet efter arbejdspladserne er forsvundet. Guldpalmevinderen *Klassen* skildrede også undervisereres kamp for at trænge ind til deres elever, men det handlede generelt om uddannelsessystemet; *Workshop* handler blot om et enkelt lille projekt.

Cantets æstetiske strategier stykker et portræt sammen af mange billedkilder og lader mange unge komme til udtryk i de mange diskussioner internt i gruppen ... Resultatet er et stærkt portræt af en hypermoderne mandetype

Filmene er hyperaktuel i sit portræt af et moderne højrefløjsmiljø, som visse af Antoinettes familiemedlemmer tilhører. Det er et af de første *alt-right*-portrætter, jeg har set, og retorik/provokations mønster klinger sandt.

Cantet finder også æstetisk kraft i indblandingen af Antoinettes computerverden: fra åbningens computerspilssekvens hvor en helt fægter alene med et sværd på en bjergtop (en lille smule oversymbolsk, måske...) til de mange youtube-videoer, der inddrages undervejs. På et tidspunkt er vi endda pludselig igang med et lille nyhedsindslag om den lille skrivegruppe, hvis medlemmer nu naturligvis komisk roser, hvor fantastisk og livsomvæltende den har været, som var det en film om Løkkefonden. Men naturligvis reddes unge liv ikke af et par ugers sær opgave.

Radikalisering og politisk vold er et emne, der optager fransk film i disse år. Sidste PIX viste filmene *Heaven Will Wait*, om unge kvinder der blev radikaliseret online til at

melde sig til ISIS. Den film virkede dog glat og overæstetiseret, og kom derfor til at virke falsk. Cantets æstetiske strategier stykker et portræt sammen af mange billedkilder og lader mange unge komme til udtryk i de mange diskussioner internt i gruppen. Og så er Matthieu Lucci aldeles fremragende i rollen som den unge Antoine. Resultatet er et stærkt portræt af en hypermoderne mandetype.

Fotocredits: Charmøren: Scanbox & Workshop: Angel Film

Kategorier

Featured

Kultur og Medier

Tags: [Charmøren](#), [Frederik Bojer Bové](#), [intersektionalitet](#), [krystalbilleder](#)

POINT of VIEW International er et uafhængigt medie og en platform for selvstændige skribenter.

Vi arbejder ud fra en overbevisning om væsentligheden af fri og gratis adgang til god journalistik, analyse og debat. Derfor har POV ingen betalingsmur, ligesom vi heller ikke finansieres med banner- eller pop-up-reklamer.

Derfor er vi også afhængig af læsernes støtte.

Selv små beløb gør en stor forskel, både for POV og for skribenterne.

Du kan hjælpe os ved at abonnere på POV med et fast støttebeløb via PayPal eller en enkelt donation via MobilePay.

Støt POV med MobilePay

Støt POV's arbejde med en flad tyver (eller mere) og et enkelt klik på logoet nedenfor eller via nummeret her: [MobilePay 40 12 19 68](#)

Støt POV som abonnent

Nedenfor kan du vælge at støtte POV med et fast, månedligt beløb på 20, 100 eller 1000 kr. via PayPal. Aftalen kan til enhver tid opsiges med øjeblikkelig virkning.

Donations-niveau

Glad bruger : 20.00 DKK pr. måned ▼

Tilmeld

Ønsker du at støtte den skribent, der har skrevet ovenstående, så klik på hjertet til højre ud for skribentens foto og navn – i toppen af siden.

POV WEEKEND – UGEBREV HVER FREDAG MORGEN

Husk også at tilmelde dig ugebrev POV WEEKEND. Tilmelding kan ske her, hvorefter du fremover vil modtage ugebrevet hver fredag. Det er naturligvis gratis.

[Nyhed – Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)